

Zamisli mir - usudi se da sanjaš

Kažu da postoje noći koje nose priče – ali neke noći su više od priča. Neke noći su poput šapata koji dopire iz nepoznatog, probija se kroz zidove i dodiruje srce, podsjećajući nas na ono što bismo mogli biti. Bila je jednom takva zimska noć, mirna, prekrivena bijelim velom pahulja, a u tom, tišinom obavijenom, svijetu, rađao se san.

Zamisli tu noć. Ulice spavaju pod srebrnim sjajem Mjeseca, kuće miruju kao stražari, a svjetla u daljini trepere poput umornih zvijezda. Negdje, u toj tišini, srca kucaju u istom ritmu, ljudi udišu isti mir. Na tren, granice se brišu. U svakom domu, iza zatvorenih vrata, skrivaju se priče – prošlost, nade, tuge, snovi za bolje sutra. Osjećaš li? Nevidljiva nit nas veže, nježna, ali neraskidiva, spaja nas u jedinstvenu tapiseriju čovječanstva.

Pusti da se ovaj osjećaj proširi. Zamisli noći u kojima sigurnost nije san već svakodnevnica. Zamisli svijet u kojem ljudi žive jedni pored drugih ne iz potrebe, nego iz želje da budu zajedno, da dijele život – da se raduju i tuguju zajedno, baš kao u ovoj zimskoj noći. Zamisli stvarnost u kojoj mir ne pripada samo tišini nego oživljava u svakom trenutku – u osmijehu prolaznika, u prijateljskoj ruci, u onom pogledu koji govori: „Tu sam s tobom.“ i bez riječi.

Zamisli sada mir kao svjetlost. Svjetlost koja dolazi poput Sunca što ti grije lice, jednaka za sve. Ne bira koga će dodirnuti, ne prepoznaje boje, jezike, imena. Pada jednako na djecu i starce, grije svakoga ko se pod njom našao. Ova toplina ne pita gdje si rođen, kome se moliš ili koga voliš. Zamisli svijet u kojem su prava prirodni dar...

Razmisli o stvarnosti u kojoj nema mjesta strahu. Gdje nijedno dijete ne ide gladno na spavanje, gdje svaka osoba zna da vrijedi, da je voljena. Svemir u kojem zagrljaj nije slabost, a suosjećanje nije luksuz. Zamisli zajednicu u kojoj naše različite staze vode ka istom cilju – svijetu pravde i mira. Možeš li je zamisliti? Bez obzira koliko smo različiti, svi mi hodamo prema tom snu.

Dopusti sebi da vjeruješ u ovaj san. Zamisli da u svakom domu, na svakom mjestu okupljanja, gori mala vatra. Svaka vatra je jedinstvena, ali sve su povezane istim plamenom nade. Možda je to plamen u kaminu, koji poziva na okupljanje, na dijeljenje tišine, prošlih priča, zajedničkih sjećanja.

Možda je to mala svijeća na prozoru koja prkosi hladnom vjetru, nježno, ali odlučno, jer i kada je najtamnije, postoji tračak nade.

Ta svjetlost nije samo plamen, ona nosi sjenu – podsjetnik na sve izazove koji nas čekaju i koje smo prevazišli. Jedno ne može postojati bez drugog. U toj sjeni živi obećanje, o novom početku, o budućnosti gdje su naši životi rijeke koje se spajaju u jedno beskrajno mirno more. Zamislimo da je svako srce mali svjetionik nade. Ne smijemo dopustiti da se ugasi. Drži nas, briše naše suze, podsjeća nas da svaki dan donosi novu priliku za bolje. Prava snaga nije u velikim pobjedama, nego u tihim trenucima – u pruženoj ruci prijatelja, u hrabrosti kojom započinješ novi dan, uprkos nesigurnosti i strahu.

Dok noć prelazi u zoru, te male vatre, te svijeće i plamenovi u našim srcima, postaju jedno svjetlo, jedno zajedničko putovanje. Svi zajedno otkrivamo put prema svijetu gdje nema diskriminacije, gdje toplina pobjeđuje tamu, gdje smo svi jednaki. U toj zori, kao da shvaćamo – zajedno, sa ovim plamenom koji nas grije, i sjenom koja nas prati, možemo ostvariti san koji svi nosimo u srcu.

Zamisli mir kao zaboravljeni jezik, riječ koju smo davno znali, ali prestali govoriti. Kao melodiju koja je prisutna u buci i u tišini, samo je trebaš čuti. Zamisli da svaki uzdah nosi tu nečujnu notu, svaki pokret, svaki pogled. Tu mir nije postignuće, već prirodno stanje, kao disanje. Ljudi se kreću polako, stvaraju prolaz za one iza sebe. Svi smo putnici na istom putu, ali ne žurimo; hvatamo ritam jedni drugih, usklađujemo korake. Pogledajmo jedni druge i zapamtimo – nismo samo pojedinci. Svi smo svjetionici u nemirnom moru života, svaki sa svojom svjetlošću.

Vrijeme je da prestanemo sanjati male snove. Vrijeme je da sanjamo glasno, sanjamo mir. Da sanjamo svijet koji ne poznaje podjele, gdje pravda i solidarnost nisu povlastice nego pravo svakoga. Jesmo li se umorili od tišine koja pokriva nepravdu? Nije li nam dosta zidova koji nas dijele? Usudi se zamisliti hrabrost potrebnu da sanjaš glasno – jer samo glasni snovi mogu promijeniti svijet.